

Máří Magdalena Jelínková

1. zš Kolín

SCÉNÁŘ:

Kristýna1: Životní příběh naší pamětnice se začal odvíjet v Bořeticích u Kolína v roce 1950.

Nikol1: Máří Magdalena Jelínková se narodila v domě, ve kterém dnes žije.

Adres ale ve svém životě vystřídala opravdu hodně.

Maryna1: Její otec František Jelínek se živil jako zemědělec. Matka Anna se starala o chod domácnosti.

Kristýna2: V padesátých letech, kdy v Československu probíhala kolektivizace a nucené znárodnování, se celá rodina musela odstěhovat do pohraničí. Otec Máří nesouhlasil s komunistickým režimem a odmítl vstoupit do strany. Nechtěl se podříditi režimu, a tak byl stranou označen za škůdce.

2. část 0:30-45 „ *No byl vedenej jako kulak a celá rodina a měla zakázaný celý kolínský okres*“

Nikol2: Celá rodina komunisty nenáviděla. Otec Máří byl kvůli svému nesouhlasu se stranou i několikrát ve vězení.

2. část „1:03- 1:15 *No všechno ukradli, tátu zavřeli, táta 5x seděl za nic, oni tady hospodařili a byli nedodávky mléka, nedodávky vajec.*“

Maryna2: Rodina se neustále stěhovala. Malá Máří si musela zvykat na nové bydliště. První místo, které po vystěhování poznala, byla malebná vesnička Milčeves.

0:32-0:42 *(to byla taková kovárna, kde se chovali koně, jedna místnost. To jsme ještě byli malí a naši měli zakázaný kolínský okres, nesměli se tam nikdy vrátit)*

Kristýna3: Ani nátlak strany nepřiměl Mářina tatínka vstoupit do JZD a jinde ho zaměstnat

nechtěli. Nakonec našel práci ve státním statku na Žatecku. V roce 1957 tatínek po zánětu mozkových blan zemřel. A Maří čekalo další stěhování.

2:44-2:33(*Mamka se chtěla blížít na to Kolínsko, že jo no, no potom z té Nesuchyně, jsem chodila do Břežan do školy a pak v Plaňanech.*)

Nikol3: Povinnou školní docházku Máří zahájila v Nesuchyni.

1:13-1:26

(Byla to jednotřídka. Já jsem chodila do první třídy, byli jsme čtyři prvňáci a chodila jsem s bráchou, který chodil do třetí a ještě byla druhá třída, kde jich bylo asi 12)

Maryna3: Máří měla díky uvolnění poměrů v šedesátých letech možnost studovat na střední škole. To její bratr nemohl.

Kristýna4: Jako studentka střední ekonomické školy v Praze byla Máří přímým svědkem okupace sovětských vojsk v srpnu 1968.

12:42-13:05

(Takže v tý Praze, tam to bylo drsný. Tak to se ráno probudilo v půl pátý, nic se nedělo a všichni v tramvaji říkali: jsou tady Rusáci, jsou tady Rusáci. V Praze bylo plno slzného plynu, všude slzák, Takže tak. Bylo to pozdvižení, nikdo nechápal co se děje)

Nikol4: Máří se 3 dny nedostala domů. Nemohla ani poslat zprávu, že je v pořádku a tak její matka už pomýšlela na nejhorší. Rok 1968 s Máří hodně otrásl.

Kristýna5: Po střední škole si Máří ani nemohla svobodně vybrat práci. Byla jí přidělena na umístěnku do Techno exportu na Václavském náměstí v Praze, kde se věnovala zahraničnímu obchodu.

Maryna5: Máří se vdala, narodil se jí syn a její rodina dokonce dostala zpátky rodný dům v Bořeticích.

Nikol5: Blízký vztah ke Kolínsku vedl k tomu, že se rozhodla opustit Prahu a vrátit se do rodného kraje. V Kolíně nastoupila do nové práce jako sekretářka ve stavebnictví.

Kristýna6: A když už její syn David byl dospělý, rozhodla se vrátit zpět do Bořetic.

Jako malá milovala venkov. A právě vzpomínky na chvíle strávené hraním na dvorečku ji přivedly zpátky do vesnice Bořetice.

Maryna6: Ted' žije šťastně v Bořeticích a stará se o spoustu zvířat.